

แบบจำลองโมเดลความตั้งใจเชิงสาเหตุการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ: ภาควิชา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วันที่รับบทความ: 3 กุมภาพันธ์ 2564

วันแก้ไขบทความ: 5 พฤษภาคม 2564

วันที่ตอบรับบทความ: 10 มิถุนายน 2564

ชมพูนุท ดั่งจันทร์^{1*} ฤทธิญา สอาด² ชุตินา สมนิล³ ณัฐพงศ์ รอดสะไ้⁴
ดวงทอง น้อยไม้⁵ อารอพิศ คมกำแหง⁶ และ ภูริทัต ฤทธิโส⁷

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีบทบาทสำคัญในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้ประกอบการ โดยพิจารณาตามทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนประกอบด้วยการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม ทศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ และบรรทัดฐานทางสังคม นอกจากนี้มีอีก 2 ปัจจัย คือ คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ และความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ การทดสอบสมมติฐานในงานวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามออนไลน์จากนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 326 ชุด และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีแบบสมการโครงสร้างแบบกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วน (PLS-SEM) ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมากที่สุด คือ คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการผ่านการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม โมเดลสมการโครงสร้างสามารถอธิบายผลของความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้ร้อยละ 55.00 ($R^2 = 0.55$) ผลวิจัยสามารถนำไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน กล่าวคือมหาวิทยาลัยควรบ่มเพาะทักษะความเป็นผู้ประกอบการผ่านการสร้างความคิดที่แตกต่างและความกล้าในการริเริ่มสำหรับโอกาสทางธุรกิจ สนับสนุนการเรียนรู้โดยการสร้างประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมในการประกอบธุรกิจให้กับนักศึกษาได้มีการลงมือทำจริง

คำสำคัญ: ความตั้งใจ ผู้ประกอบการ นักศึกษาระดับปริญญาตรี

*Corresponding author e-mail: chompunoot.d@psu.ac.th

¹ อาจารย์ประจำหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(การจัดการธุรกิจ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี e-mail: chompunoot.d@psu.ac.th

² นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(การจัดการธุรกิจ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี e-mail: 6040410105@psu.ac.th

³ นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(การจัดการธุรกิจ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี e-mail: 6040410119@psu.ac.th

⁴ นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(การจัดการธุรกิจ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี e-mail: 6040410128@psu.ac.th

⁵ นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(การจัดการธุรกิจ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี e-mail: 6040410217@psu.ac.th

⁶ นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(การจัดการธุรกิจ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี e-mail: 6040410210@psu.ac.th

⁷ นักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต(การจัดการธุรกิจ) คณะศิลปศาสตร์และวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

วิทยาเขตสุราษฎร์ธานี e-mail: 6040410167@psu.ac.th

The Causal Intention Model for Being Entrepreneurs of Business Administration Undergraduates: Case Study Prince of Songkla University

Received: 3 February 2021 Chompunoot Duangjan^{1*}, Kritsada Saard², Chutima Somnil³, Nattapong Rotsaphai⁴,
Revised: 5 May 2021 Tuangtong Nuimai⁵, Arofat Komkamhang⁶, and Bhuritatt Rittisom⁷
Accepted: 10 June 2021

Abstract

The objectives of this study aim to analyze the factors influencing business administration student entrepreneurship intents (EI) in Prince of Songkla University. The intention of being an entrepreneur plays a significant role in providing education management for entrepreneurial development by considering the theory of planned behavior (TPB), EI is explained by three antecedents: attitude towards entrepreneurial behavior (ATB), subjective norms (SN), and perceived behavior control (PBC). Moreover, there are two factors, which are individual entrepreneurial orientation (IEO) and entrepreneurship education. The hypothesis testing in this study used an online questionnaire with a sample of 326 business administration students, Prince of Songkla University and analyzed the data using the partial least squares structural equation modeling (PLS-SEM). The results showed that the highest factor affecting entrepreneurs' intentions was individual entrepreneurial orientation through a perceived behavior control model. The structural equation modeling explaining intentions of entrepreneurs' business administration students, Prince of Songkla University was 55.00% ($R^2 = 0.55$). The research results can be used as a guideline for teaching and learning, that is, universities should emphasize nurturing students to be business practitioners through the creation of different ideas and the courage to take initiative for business opportunities, support learning by creating experiences and a business environment.

Keywords: Intention, Entrepreneur, Business Administration Students

*Corresponding author: e-mail address: chompunoot.d@psu.ac.th

¹ Lecturer, Business Development, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. e-mail: chompunoot.d@psu.ac.th

² Student, Business Development, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. e-mail: 6040410105@psu.ac.th

³ Student, Business Development, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. e-mail: 6040410119@psu.ac.th

⁴ Student, Business Development, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. e-mail: 6040410128@psu.ac.th

⁵ Student, Business Development, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. e-mail: 6040410217@psu.ac.th

⁶ Student, Business Development, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. e-mail: 6040410210@psu.ac.th

⁷ Student, Business Development, Faculty of Liberal Arts and Management Sciences, Prince of Songkla University, Surat Thani Campus. e-mail: 6040410167@psu.ac.th

บทนำ

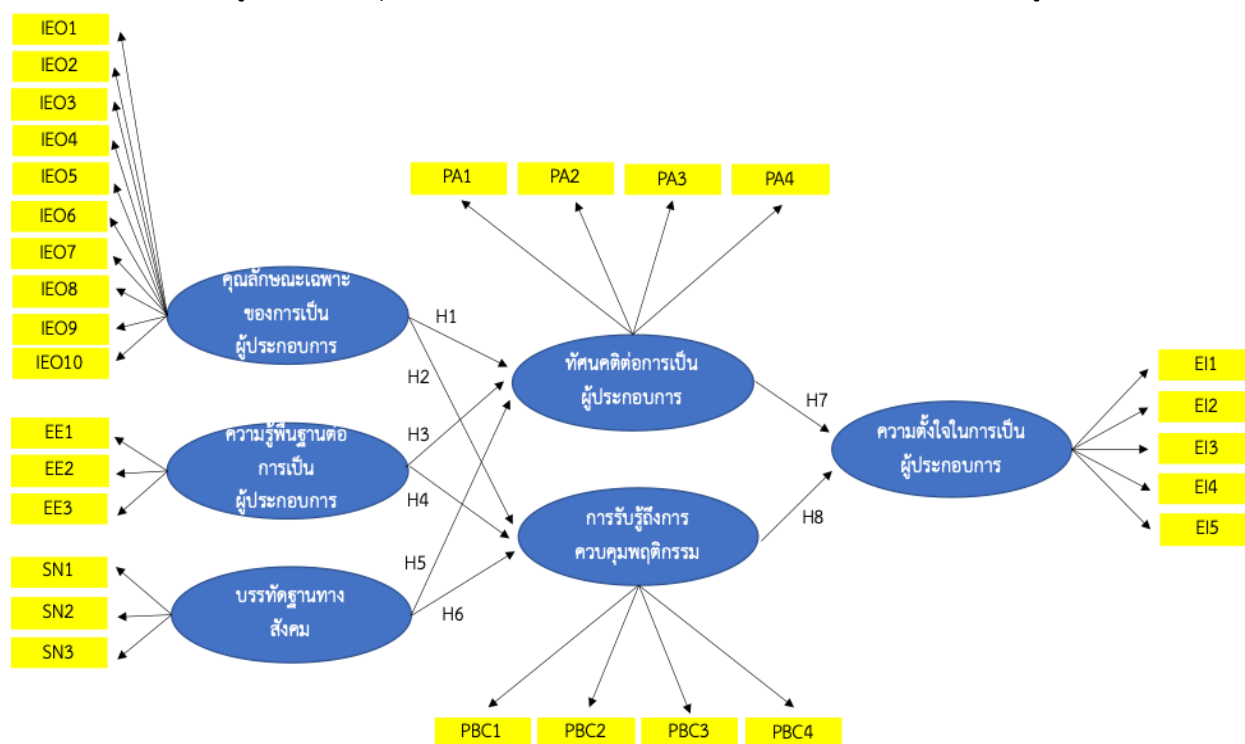
ปัจจุบันเศรษฐกิจโลกมีความผันผวนเศรษฐกิจในประเทศไทยมีการชะลอตัว จากการว่างงานเพิ่มขึ้น โดยเฉพาะนักศึกษาจบใหม่ทำให้นักศึกษาจบใหม่เริ่มหันมาสนใจที่จะเป็นผู้ประกอบการรายย่อยมากขึ้น อีกทั้งเยาวชนรุ่นใหม่มีทัศนคติเชิงบวกต่ออาชีพผู้ประกอบการ (สุชาติ ไตรภพสกุล และชาคริต พิษณุางกูร, 2561) โดยเริ่มต้นจากการสร้างความต้องการ การสร้างแรงจูงใจ และการสร้างความพร้อมพัฒนาศักยภาพในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งผู้ประกอบการที่เพิ่งเริ่มต้นทำธุรกิจก็ยังประสบปัญหาในการทำธุรกิจ โดยจากสถิติพบว่าผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จมีไม่ถึงร้อยละ 50 (ธนกร ลิ้มศรีณย์ บุษยา วงษ์ชวลิตกุล อธิมา ปิยะศิริศิลป์ และอังคณา แนวจำปาม, 2561) ซึ่งการเริ่มทำธุรกิจจะต้องมีองค์ประกอบหลายปัจจัยโดยเฉพาะปัจจัยส่วนบุคคล เช่น ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ การรับรู้ศักยภาพในการประกอบการ คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ และปัจจัยภายนอก เช่น บรรทัดฐานทางสังคม และความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ จึงส่งผลให้มหาวิทยาลัยในประเทศไทยหลายแห่งเริ่มเปิดสอนหลักสูตรที่เกี่ยวกับการเป็นผู้ประกอบการ เพื่อให้นักศึกษาเกิดการซึมซับแนวคิดในการเป็นผู้ประกอบการ และมีปัจจัยหลักที่สนับสนุนต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งนักศึกษาเป็นกลุ่มที่มีความใกล้ชิดต่อหน่วยงานสถานศึกษาที่บ่มเพาะและผลิตนักศึกษาสู่การสร้างอาชีพในอนาคตหลังจากจบการศึกษา (มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา, 2559)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาแบบจำลองโมเดลความตั้งใจเชิงสาเหตุการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ: ภาควิชา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยอาศัยแนวคิดทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Ajzen, 1991) แนวคิดแรงจูงใจต่อการเป็นผู้ประกอบการ (Johnson, 1990) และแนวคิดคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (Bolton & Lane, 2011) มาเป็นแนวคิดทฤษฎีพื้นฐานในการศึกษาด้านความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ โดยประการแรกจะศึกษาปัจจัยพื้นฐาน ได้แก่ คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ และบรรทัดฐานทางสังคม ประการที่สองเพื่อศึกษาว่าปัจจัยพื้นฐานดังกล่าวมีผลต่อทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมอย่างไรที่ส่งผลไปสู่ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาบริหารธุรกิจ ซึ่งจากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมาพบว่ายังไม่มีงานวิจัยใดที่มุ่งศึกษาในประเด็นดังกล่าว ประกอบกับผู้วิจัยเห็นถึงความสำคัญการพัฒนาผู้ประกอบการเพื่อเป็นประโยชน์ในการขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศไทย ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้จะสามารถทำให้ทราบถึงแนวโน้มในอนาคตอันจะเป็นแนวทางในการนำไปพัฒนาการเรียนการสอน และสร้างปัจจัยสนับสนุนต่าง ๆ ให้นักศึกษามีความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ และเป็นแนวทางเพื่อพัฒนาการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาให้มีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีแรงจูงใจ ทักษะความรู้ และพฤติกรรมในการเป็นผู้ประกอบการมากยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดผู้ประกอบการรุ่นใหม่ที่จะช่วยขับเคลื่อนเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยให้มีความแข็งแกร่งต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงอิทธิพลของการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ บรรทัดฐานทางสังคม คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ และความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ: ภาควิชา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

- H1: คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ
H2: คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม
H3: ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ
H4: ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม
H5: บรรทัดฐานทางสังคม มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ
H6: บรรทัดฐานทางสังคม มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม
H7: ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ
H8: การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ระเบียบวิธีวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร คือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตชั้นปีที่ 3 และ 4 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จำนวน 1,630 คน (กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่, 2562) สำหรับกลุ่มตัวอย่างจำนวนอย่างน้อย 313 คน โดยใช้การคำนวณหากลุ่มตัวอย่างของ เครซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan, 1970) หลังจากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sampling) ดังนั้นจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เก็บได้ทั้งหมด 326 คน ซึ่งจำนวนผู้วิจัยมีคำถามคัดกรองผู้ตอบ แบบสอบถามเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตรงตามคุณสมบัติที่กำหนดไว้ คือ กลุ่มนักศึกษาปริญญาตรีหลักสูตร บริหารธุรกิจบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 และ 4 ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ที่มีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้แบบสอบถามออนไลน์ (Online questionnaire) เป็นเครื่องมือในการวิจัยซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้ ส่วนที่ 1 เป็นคำถามเกี่ยวกับคุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถาม (4 ข้อคำถาม) ส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวข้องกับ คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (10 ข้อคำถาม) ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ (3 ข้อคำถาม) บรรทัดฐานทางสังคม (3 ข้อคำถาม) ทักษะคิดของการเป็นผู้ประกอบการ (4 ข้อคำถาม) และการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (4 ข้อคำถาม) และส่วนที่ 3 เป็นคำถามเกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (5 ข้อคำถาม) รวมทั้ง 33 ข้อ โดยผู้วิจัยดัดแปลงจาก มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา (2559); Wu & Wu (2008) สำหรับมาตรวัดที่ใช้ในการวิเคราะห์ มีเกณฑ์การให้คะแนน 5 ระดับ คือ ระดับ 5 เห็นด้วยมากที่สุด จนถึง 1 เห็นด้วยน้อยที่สุด สำหรับการตรวจสอบคุณภาพความตรงของเครื่องมือแบบสอบถามด้วยการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยใช้ค่าความสอดคล้อง ระหว่างข้อคำถามกับวัตถุประสงค์การวิจัย (Item-Objective Congruence Index: IOC) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ซึ่งต้องมีค่ามากกว่า 0.50 พบว่าแต่ละข้อคำถามมีค่า IOC อยู่ระหว่าง 0.67-1.00

การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดจากการใช้แบบสอบถามออนไลน์ ผ่านเครื่องมือในการสร้างแบบสอบถาม (Google Form) โดยทำการสำรวจในเดือนเดือนกรกฎาคม 2563

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้ใช้วิธีวิเคราะห์สมการโครงสร้างแบบกำลังสองน้อยที่สุดบางส่วน (PLS-SEM) เนื่องจากโมเดลมีความซับซ้อนระดับหนึ่ง ไม่ได้มุ่งเน้นการทดสอบทฤษฎี แต่มุ่งเน้นการทดสอบนัยสำคัญรายเส้นทาง ซึ่งจะมีข้อตกลงเบื้องต้นที่น้อยกว่าการวิเคราะห์ด้วยวิธีอื่น เช่น ข้อมูลไม่จำเป็นต้องมีการแจกแจงแบบปกติ เนื่องจากวิธีนี้มีความแข็งแกร่งต่อการเบี่ยงเบนไปจากการแจกแจงแบบปกติ (Hair, Hult, Ringle, & Sarstedt, 2017) และไม่จำเป็นต้องมีการประเมินความกลมกลืนของโมเดล เนื่องจากการวิเคราะห์ด้วยวิธีนี้จะกลมกลืนเสมอ เป็นต้น อีกทั้งมีนักวิจัยหลายท่านในต่างประเทศและไทยได้นำวิธีนี้มาใช้แพร่หลายมากยิ่งขึ้น

การสร้างแบบจำลองสมการโครงสร้างตามความแปรปรวนวิธี PLS-SEM โดยใช้ซอฟต์แวร์ SmartPLS เวอร์ชัน 3 (<https://www.smartpls.com>) สำหรับการวัดและการประเมินโมเดลโครงสร้างจะใช้กระบวนการ Bootstrapping คือการใช้เทคนิคการสุ่มซ้ำข้อมูลที่เก็บได้เพิ่มเติมเพื่อสร้างเป็นชุดข้อมูลใหม่ โดยจำนวนชุดที่ได้จากการสุ่มซ้ำนี้กำหนดใช้ 5000 ชุด สำหรับการทดสอบนัยสำคัญของการประมาณเส้นทางของงานวิจัยนี้ ซึ่ง Chin (1998) แนะนำว่า การใช้วิธี Bootstrapping 500 ชุดเพียงพอแล้วสำหรับวิธี bootstrap มาตรฐานทั่วไป โดยขั้นตอนแรก คือ การวิเคราะห์โมเดลการวัด (Measurement Model) เพื่อตรวจสอบความตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือได้ (Reliability) ของมาตรวัดตัวแปร ขั้นตอนต่อไป เป็นการวิเคราะห์โมเดลเชิงโครงสร้าง (Structural Model) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

ลักษณะประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่าง

คุณลักษณะของผู้ตอบแบบสอบถามประกอบด้วย ชั้นปี วิทยาเขต คณะ และภูมิหลังครอบครัว พบว่า ประชากร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 326 คน ส่วนใหญ่เป็นชั้นปีที่ 3 จำนวน 171 คน คิดเป็นร้อยละ 52.50 และ ส่วนใหญ่เป็นวิทยาเขตหาดใหญ่ จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 35.60 และส่วนใหญ่เป็นคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 35.60 และภูมิหลังครอบครัวส่วนใหญ่คนในครอบครัวเคยประกอบธุรกิจ จำนวน 161 คน คิดเป็นร้อยละ 49.40

การวิเคราะห์ข้อมูล

สามารถแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่ การวิเคราะห์โมเดลการวัด (Measurement Model) และการ วิเคราะห์โมเดลเชิงโครงสร้าง (Structural Model) ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีรายละเอียดดังนี้

การวิเคราะห์โมเดลการวัด (Measurement Model)

เป็นการตรวจสอบความตรง (Validity) และความน่าเชื่อถือได้ (Reliability) ของมาตรวัดตัวแปรแฝง (Latent Variable, LV) ซึ่งการตรวจสอบความตรงประกอบด้วยการตรวจสอบ Convergent Validity และ Discriminant Validity

การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเหมือน (Convergent Validity) จะตรวจสอบจาก 1) พิจารณาค่า loading ของข้อคำถามแต่ละข้อ โดยมีค่าเกณฑ์ขั้นต่ำ 0.70 และต้องมีความสำคัญ (Henseler, Ringle, & Sarstedt, 2012) แต่อาจมีค่าต่ำกว่า 0.70 ได้ (Hair, Sarstedt, Hopkins, & Kuppelwieser, 2014) โดยถ้าเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ สามารถยอมรับ 0.4 หรือสูงกว่าได้ (Hulland, 1999) ซึ่งจากงานวิจัยนี้ใช้การพิจารณาที่ค่ามากกว่า 0.60 โดยมีค่า Loading อยู่ระหว่าง 0.66 - 0.87 พบว่า อยู่ในระดับที่น่าพอใจ 2) พิจารณาค่าความแปรปรวนเฉลี่ยของ องค์ประกอบที่สกัดได้ (Average Variance Extracted: AVE) โดยมีค่าเกณฑ์มากกว่าหรือเท่ากับ 0.50 พบว่า ค่า AVE มีค่าอยู่ระหว่าง 0.51 - 0.71 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรในแต่ละองค์ประกอบมีความสัมพันธ์ภายใน และสามารถอธิบายรูปแบบการวัดในองค์ประกอบได้ ดังแสดงในตารางที่ 1

การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงจำแนก (Discriminant Validity) เป็นการตรวจสอบมาตรวัดตัวแปร โดยใช้สถิติ Heterotrait-Monotrait Ratio (HTMT) ในการวัดความเที่ยงตรงเชิงจำแนกโดยเปรียบเทียบรายคู่ ๆ ระหว่างตัวแปรแฝง (LV) โดยค่าที่ได้ไม่เกิน 0.90 (Hair, Hult, Ringle, & Sarstedt, 2017) พบว่าทุกตัวแปรมีค่า ไม่เกิน 0.90 โดยมีค่า HTMT อยู่ระหว่าง 0.71 - 0.84 ดังนั้นผลการตรวจสอบจึงเป็นที่น่าพึงพอใจ ดังแสดงใน ตารางที่ 2

การตรวจสอบความเชื่อถือได้ (Reliability) เพื่อตรวจสอบว่าตัวแปรมาตรวัด (Indicator) เมื่อรวมกันแล้ว สามารถวัดค่าของตัวแปรแฝง (LV) ได้คงเส้นคงวา (Consistence) หรือไม่ โดยพิจารณาจาก 1) ค่า Cronbach Alpha ของตัวแปรทุกตัวต้องมีค่ามากกว่า 0.70 (Hair, Hult, Ringle, & Sarstedt, 2017) ซึ่งพบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.74 - 0.86 และ 2) ค่าความเชื่อมั่น (Composite Reliability: CR) ของตัวแปรทุกตัวต้องมีค่ามากกว่า 0.70 (Hair, Hult, Ringle, & Sarstedt, 2017) ซึ่งพบว่ามีค่าอยู่ระหว่าง 0.84 - 0.89 ดังนั้นผลการทดสอบอยู่ในระดับที่ น่าพอใจ

ตารางที่ 1 แสดงค่าน้ำหนักตัวแปร ค่าความเชื่อมั่นของตัวแปร ค่าความเชื่อมั่นขององค์ประกอบและความเที่ยงตรงเชิงเหมือน

Final Iteration						
ตัวแปรสังเกต	ตัวแปรแฝง	Loading	t-Statistics	AVE	CR	Alpha
คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (IEO)	IEO2	0.67	14.23*	0.51	0.89	0.86
	IEO3	0.74	31.76*			
	IEO4	0.66	19.77*			
	IEO5	0.71	23.12*			
	IEO6	0.73	27.57*			
	IEO7	0.73	29.94*			
	IEO8	0.71	23.26*			
	IEO10	0.68	16.99*			
ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ (EE)	EE1	0.83	40.28*	0.71	0.88	0.80
	EE2	0.84	45.78*			
	EE3	0.85	47.41*			
บรรทัดฐานทางสังคม (SN)	SN1	0.82	36.82*	0.70	0.88	0.79
	SN2	0.87	56.11*			
	SN3	0.81	28.96*			
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (PA)	PA1	0.72	23.62*	0.56	0.84	0.74
	PA2	0.71	20.89*			
	PA3	0.80	33.63*			
	PA4	0.76	29.61*			
การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (PBC)	PBC1	0.77	31.91*	0.60	0.86	0.78
	PBC2	0.75	23.48*			
	PBC3	0.77	26.67*			
	PBC4	0.80	37.22*			
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)	EI1	0.74	27.81*	0.58	0.87	0.82
	EI2	0.77	29.88*			
	EI3	0.72	21.16*			
	EI4	0.76	25.92*			
	EI5	0.81	31.47*			

หมายเหตุ ตัดค่า loading ของ IEO1, IEO9 เนื่องจากมีค่าน้อยกว่า 0.60

ตารางที่ 2 แสดงค่าการตรวจสอบมาตรวัดตัวแปรด้วยสถิติ Heterotrait-Monotrait Ratio (HTMT)

องค์ประกอบ	Correlation Matrix					
	EE	EI	IEO	PA	PBC	SN
ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ (EE)	0.84					
ความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI)						
คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (IEO)	0.57	0.76				
ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (PA)	0.58	0.68	0.71			
การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (PBC)				0.60	0.64	0.67
บรรทัดฐานทางสังคม (SN)				0.75	0.68	0.77
	0.46	0.49	0.56	0.49	0.52	0.84

การวิเคราะห์โมเดลเชิงโครงสร้าง (Structural Model)

เป็นการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัย ซึ่งการวิเคราะห์สมการโมเดลเชิงโครงสร้างแบบ PLS- SEM ใช้กระบวนการ Bootstrapping เพื่อทดสอบการมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ทางเส้นทางที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 คือ $p < 0.05$ และ t-values มีค่าสูงกว่า 1.64 (Hair, Hult, Ringle, & Sarstedt, 2017) ซึ่งทุกสมมติฐานมีค่า p น้อยกว่า 0.05 โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 0.00 – 0.01 และมีค่า t- values สูงกว่า 1.64 โดยมีค่าอยู่ระหว่าง 2.36 – 7.57 ซึ่งแสดงว่าค่าสัมประสิทธิ์เส้นทางสนับสนุนสมมติฐานงานวิจัยทั้งหมด ดังแสดงในตารางที่ 3

จากตารางที่ 4 การวิเคราะห์โมเดลสมการโครงสร้าง เมื่อพิจารณาค่าอิทธิพลรวม (Total Effect) ของตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตาม พบว่า อิทธิพลรวมของการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (PBC) ที่มีต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ (EI) มีค่าสูงสุด (0.53) รองลงมาคือ คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (IEO) (0.36) ถัดมาเป็น ทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (PA) (0.28) ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ (EE) และบรรทัดฐานทางสังคม (SN) อยู่ที่ 0.21 และ 0.12 ตามลำดับ ส่วนอิทธิพลรวมที่ส่งผลต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (PBC) คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (IEO) มีอิทธิพลรวมสูงสุด (0.45) รองลงมาคือ ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ (EE) (0.25) และสุดท้ายคือ บรรทัดฐานทางสังคม (SN) (0.16) และส่วนอิทธิพลรวมที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (PA) คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (IEO) มีอิทธิพลรวมสูงสุด (0.44) รองลงมาคือ ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ (EE) (0.30) และสุดท้ายคือ บรรทัดฐานทางสังคม (SN) (0.11)

สำหรับการตรวจสอบความสามารถในการทำนาย (Explanatory Power) ตามตารางที่ 4 เมื่อพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (Coefficient determinant, R^2) โดยใช้แสดงปัจจัยสาเหตุมีอิทธิพลร่วมกันต่อปัจจัยผลลัพธ์ ซึ่งค่า R^2 มีเกณฑ์ในการพิจารณาดังนี้ 0.19, 0.33 และ 0.67 แสดงว่า มีอิทธิพลต่ำ ปานกลาง และสูง ตามลำดับ (Chin, 1998) ดังนั้นมีค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจของทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ 0.52 การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม 0.54 ปัจจัยความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ 0.55 แสดงให้เห็นว่าโมเดลมีความแม่นยำของการทำนายในระดับปานกลางค่อนข้างสูง สำหรับการพิจารณาค่าขนาดอิทธิพล (Effect Size) โดยพิจารณาจากค่าสถิติ f^2 ที่ใช้แสดงอิทธิพลของตัวแปรสาเหตุที่มีต่อตัวแปรผลลัพธ์เดียวกัน ซึ่งค่า f^2 มีเกณฑ์

ในการพิจารณาดังนี้ 0.02, 0.15 และ 0.35 แสดงว่า มีอิทธิพลต่ำ ปานกลาง และสูง ตามลำดับ (Cohen, 1988) ซึ่งค่า f^2 เป็นค่าสถิติที่สามารถใช้ร่วมกับค่า R^2 เป็นการสะท้อนของการเปลี่ยนแปลงค่า R^2 เมื่อตัวแปรสาเหตุที่สนใจถูกตัดออกจากโมเดลที่ศึกษาเทียบกับโมเดลค่า R^2 ที่มีตัวแปรนั้นอยู่ จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม (PBC) มีขนาดอิทธิพลค่อนข้างสูง ถัดมาคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ (IEO) มีขนาดอิทธิพลปานกลาง และส่วนทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ (PA) ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ (EE) และบรรทัดฐานทางสังคม (SN) มีขนาดอิทธิพลต่ำ สำหรับการพิจารณา ความเกี่ยวข้องในการทำนาย (Predictive Relevance, Q^2) เป็นค่าสถิติที่แสดงถึงความเกี่ยวข้องของโมเดลในการทำนายตัวแปรตาม โดยค่า Q^2 ต้องมีค่าไม่ถึง 0 หากมีค่าสูงกว่า 0 หมายความว่า โมเดลนั้นไม่มีความเกี่ยวข้องในการทำนายตัวแปรผลลัพธ์ (Hair, Hult, Ringle, & Sarstedt, 2017) โดยค่า Q^2 ของตัวแปรทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการมีค่าเท่ากับ 0.28 การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมมีค่าเท่ากับ 0.31 และความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการมีค่าเท่ากับ 0.33 ดังนั้นโมเดลมีความเกี่ยวข้องในการทำนายทั้ง 3 ตัวแปร

ตารางที่ 3 แสดงสรุปผลการวิเคราะห์อิทธิพลขององค์ประกอบ และการทดสอบสมมติฐาน

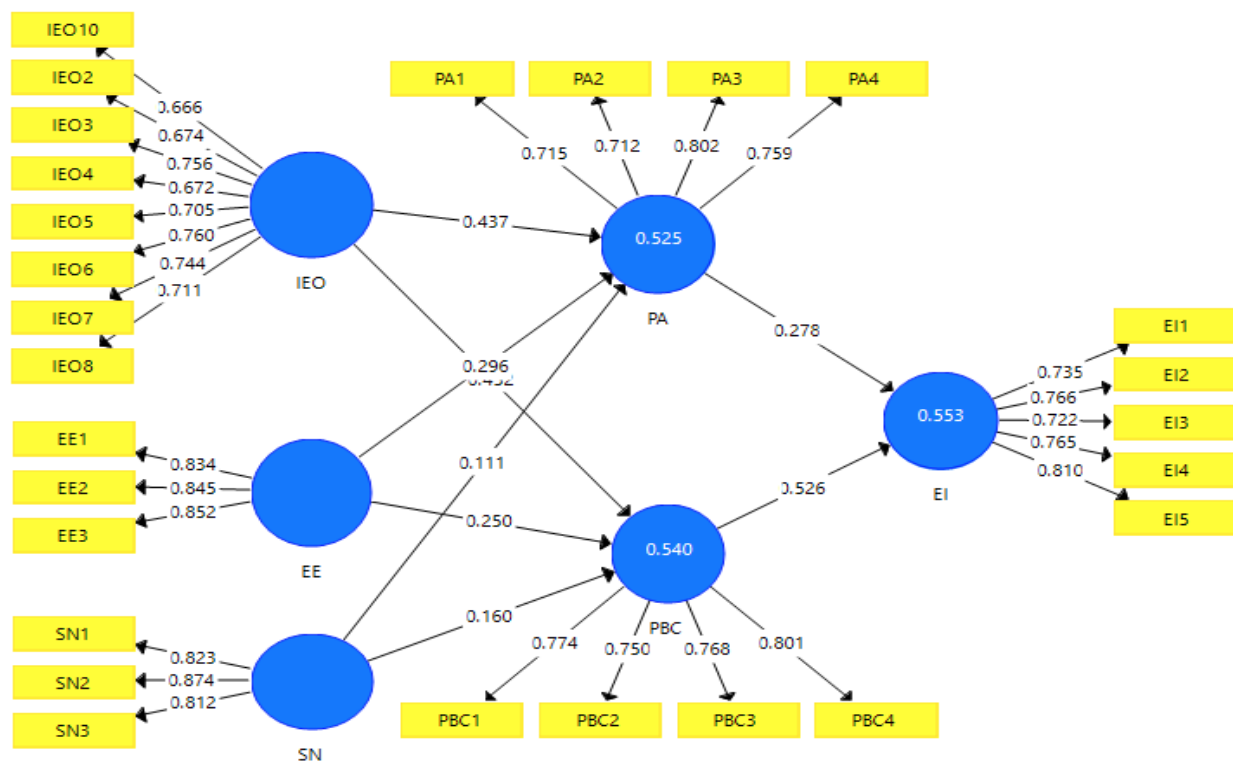
สมมติฐาน	Path	Path Coefficients	S.D.	t-Statistics	p-values	ผลการทดสอบ
H1	IEO->PA	0.44	0.06	6.63	0.00***	สนับสนุน
H2	IEO->PBC	0.45	0.07	6.26	0.00***	สนับสนุน
H3	EE->PA	0.30	0.06	4.86	0.00***	สนับสนุน
H4	EE->PBC	0.25	0.07	3.55	0.00***	สนับสนุน
H5	SN->PA	0.11	0.05	2.36	0.01**	สนับสนุน
H6	SN->PBC	0.16	0.06	2.65	0.00**	สนับสนุน
H7	PA->EI	0.28	0.07	3.95	0.00***	สนับสนุน
H8	PBC->EI	0.53	0.07	7.57	0.00***	สนับสนุน

หมายเหตุ * $p < 0.05$, $t > 1.64$, ** $p < 0.01$, $t > 2.33$, *** $p < 0.001$, $t > 3.09$ (one tailed)

ตารางที่ 4 แสดงอิทธิพลรวม (Total Effect) ขนาดอิทธิพล (Effect Size) ความเกี่ยวข้องในการทำนาย (Predictive Relevance) และค่าสัมประสิทธิ์การตัดสินใจ (Coefficient of Determinant)

ตัวแปร	อิทธิพลรวม (Total Effect)			ขนาดอิทธิพล (Effect Size, f^2)			ความเกี่ยวข้องใน การทำนาย (Q^2)	R^2
	PA	PBC	EI	PA	PBC	EI		
IEO	0.44	0.45	0.36	0.22	0.25	-	-	-
EE	0.30	0.25	0.21	0.12	0.09	-	-	-
SN	0.11	0.16	0.12	0.02	0.04	-	-	-
PA	-	-	0.28	-	-	0.09	0.28	0.52
PBC	-	-	0.53	-	-	0.33	0.31	0.54
EI	-	-	-	-	-	-	0.33	0.55

รายละเอียดของผลการวิจัยแสดงดังภาพที่ 2 แสดงทิศทางความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร โดย Path Coefficient

ภาพที่ 2 ผลการทดสอบการมีนัยสำคัญทางสถิติด้วยกระบวนการ Bootstrapping

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง แบบจำลองโมเดลความตั้งใจเชิงสาเหตุการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจ: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ ดังนี้

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลสูงสุดต่อทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ รองลงมา คือ ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ และบรรทัดฐานทางสังคม เป็นลำดับสุดท้าย อาจกล่าวได้ว่า คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการที่ประกอบไปด้วยการสร้างนวัตกรรม การเผชิญกับความเสี่ยง และการทำงานเชิงรุก ตามงานวิจัยของ Bolton & Lane (2011); Sahoo & Panda (2019) ที่กล่าวว่า คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ ประกอบไปด้วย การสร้างนวัตกรรม (Innovativeness) การเผชิญกับความเสี่ยง (Risk Taking) และการทำงานเชิงรุก (Proactiveness) โดยงานวิจัยของ Awang, Amran, Md Nor, Ibrahim, & Razali (2016) กล่าวว่าปัจจัยด้านคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (การทำงานเชิงรุก) ส่งผลต่อทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาลของประเทศมาเลเซีย อาจเป็นไปได้ว่าการทำงานเชิงรุกที่มีการมองไปข้างหน้าเพื่อแสวงหาโอกาสทางธุรกิจ แต่สำหรับคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (การเผชิญกับความเสี่ยง) กลับให้ผลตรงกันข้าม ในส่วนของปัจจัยความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการมีผลที่แตกต่างกับงานวิจัยของ Wu & Wu (2008) ที่พบว่า ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ อาจจะเป็นไปได้ว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยของรัฐของประเทศจีน ไม่ได้เรียนเกี่ยวกับผู้ประกอบการทุกคน นักศึกษาจึงไม่เกิดทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการ แต่สำหรับงานวิจัยของ Souitaris, Zerbinati, & Al-Laham (2007) พบว่า ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการส่งผลกับทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ เพราะเป็นการยกระดับทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษา ในส่วนของปัจจัยบรรทัดฐานทางสังคม มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา (2559) พบว่า บรรทัดฐานทางสังคมส่งผลต่อทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ นั่นคือ เมื่อนักศึกษาเกิดการรับรู้ถึงแรงกดดันจากสังคม หรือบุคคลใกล้ชิด เช่น พ่อ แม่ เพื่อน เป็นต้น จึงทำให้นักศึกษาเกิดความรู้สึกนึกคิดเชิงบวก หรือเกิดทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ ม่วงมี, ดุษฎี โยเหลา และภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ (2555) นั่นคือ การแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่รู้สึกว่าการมีบุคคลอ้างอิงใกล้ชิด สนับสนุนในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ทำให้มีทัศนคติที่ดีต่อการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษาได้

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม

ผลการศึกษาพบว่า คุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ มีอิทธิพลสูงสุดต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม รองลงมา คือ ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ และบรรทัดฐานทางสังคม เป็นลำดับสุดท้าย เนื่องจากนักศึกษามีที่ขอเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ สามารถแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าได้ และมีความต้องการ ซึ่งมหาวิทยาลัย ครอบครัว หรือเพื่อนสนิท มีส่วนสนับสนุน และพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ในการเป็นผู้ประกอบการให้กับนักศึกษา จึงทำให้นักศึกษาเกิดพฤติกรรมนั้น ๆ และมีความเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จในการเริ่มต้นธุรกิจ โดยมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Awang, Amran, Md Nor, Ibrahim, & Razali (2016) นั่นคือ ปัจจัยด้านคุณลักษณะของการเป็นผู้ประกอบการ (การทำงานเชิงรุกและการเผชิญกับความเสี่ยง) ส่งผลต่อการรับรู้

ถึงการควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาลของประเทศมาเลเซีย อาจเป็นไปได้ว่าคุณลักษณะการทำงานเชิงรุก ที่มีการมองไปข้างหน้าเพื่อแสวงหาโอกาสทางธุรกิจ ส่งผลให้นักศึกษามีการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม ในส่วนของปัจจัยความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ Souitaris, Zerbinati, & Al-Laham (2007) พบว่า ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการส่งผลต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม นั่นคือ เมื่อนักศึกษามีการเรียนรู้เกี่ยวกับด้านการเป็นผู้ประกอบการ จึงทำให้นักศึกษาเกิดการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม แต่มีความแตกต่างกับงานวิจัยของ Wu & Wu (2008) พบว่า ความรู้พื้นฐานด้านการเป็นผู้ประกอบการไม่มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม ในส่วนของปัจจัยบรรทัดฐานทางสังคม มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ ม่วงมี, ดุษฎี โยเหลา และภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ (2555) พบว่า บรรทัดฐานทางสังคมส่งผลต่อการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม นั่นคือ การแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่รู้สึกว่าการมีบุคคลอ้างอิงใกล้ชิด สนับสนุนในการตัดสินใจที่จะเป็นผู้ประกอบการ ทำให้นักศึกษาเกิดการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรม เพราะนักศึกษาจะเกิดความเชื่อมั่นว่าตนเองมีความสามารถที่จะใช้ความพยายามในการที่จะทำธุรกิจให้สำเร็จ

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ผลการศึกษาในครั้งนี้พบว่า การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมมีอิทธิพลสูงสุดต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ รองลงมาเป็นทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ เนื่องจากนักศึกษามีความเชื่อมั่นว่าจะประสบความสำเร็จในการเริ่มต้นธุรกิจ และเห็นข้อดีในการเป็นผู้ประกอบการมากกว่าข้อเสีย จึงทำให้นักศึกษามีเป้าหมายและมีความพร้อมที่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เป็นผู้ประกอบการในอนาคต มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และวิชญพงษ์ โพธิ์พิรุฬห์ (2562) พบว่า ทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นั่นคือ นักศึกษารู้สึกว่าการเป็นผู้ประกอบการเป็นอาชีพที่มีความน่าสนใจ มีความท้าทาย รวมถึงอาชีพผู้ประกอบการจะทำให้เกิดความอิสระในการทำงาน และสามารถมีอำนาจในการตัดสินใจในการบริหารงานได้ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุปันตี (2561) พบว่า ทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นั่นคือ การที่บุคคลมีทัศนคติที่ดีเป็นแรงจูงใจให้เป็นผู้ประกอบการใหม่ เพราะบุคคลได้ประเมินการเป็นผู้ประกอบการใหม่แล้วพบว่า การเป็นผู้ประกอบการนั้นจะส่งผลดีต่อตนเอง ในส่วนการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ อนงค์ รุ่งสุข (2559) ที่พบว่า นักศึกษาบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ มีความเชื่อมั่น มีทักษะ และมีความสามารถ ที่จะประสบความสำเร็จถ้าได้เริ่มต้นธุรกิจด้วยตนเอง และการเริ่มต้นธุรกิจด้วยตนเองนั้นเป็นวิธีที่ดีที่สุด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ Wu & Wu (2008) พบว่า การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นั่นคือ มหาวิทยาลัยย่งจีของประเทศจีนใช้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการตัดสินความสามารถของนักศึกษา แต่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่ได้ส่งผลต่อความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ที่ได้เรียนด้านการเป็นผู้ประกอบการจะเกิดความสามารถในการควบคุมพฤติกรรม ซึ่งส่งผลให้นักศึกษามีความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ และมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และวิชญพงษ์ โพธิ์พิรุฬห์ (2562) พบว่า การรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นั่นคือ ทำให้สะท้อนได้ถึงการเรียนรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษาที่มีในการเป็นผู้ประกอบการนั้นไม่ใช่สิ่งที่ เป็นอุปสรรค สามารถทำได้ไม่ยาก และยังมีความเชื่อว่าสามารถทำให้เกิดความสำเร็จขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อใช้ประโยชน์จากผลการวิจัย

1. ส่งเสริมการสร้างนักศึกษาให้มีคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ ซึ่งประกอบไปด้วย การสร้างนวัตกรรม การเผชิญกับความเสี่ยง และการทำงานเชิงรุก ผ่านการจัดกิจกรรมที่ส่งผลให้เกิดคุณลักษณะเฉพาะในการเป็นผู้ประกอบการ ดังนั้น มหาวิทยาลัยควรสนับสนุน และส่งเสริมให้นักศึกษาประกอบธุรกิจด้วยตนเอง เพื่อให้นักศึกษาเกิดคุณลักษณะเฉพาะของการเป็นผู้ประกอบการ
2. การที่นักศึกษาได้รับความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต่อการเป็นผู้ประกอบการ และการสนับสนุนจากผู้ใกล้ชิด เช่น บิดา มารดา เพื่อน เป็นต้น จะเป็นแรงผลักดันให้มีความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการ เช่น ครอบครัวยุติสนับสนุนด้านเงินทุน มหาวิทยาลัยจัดอบรมด้านผู้ประกอบการ เพื่อเปิดโอกาสในการคิดไอเดียธุรกิจ เป็นต้น
3. การส่งเสริมให้นักศึกษามีทัศนคติของการเป็นผู้ประกอบการ และการรับรู้ถึงการควบคุมพฤติกรรมเป็นส่วนสำคัญในการกำหนดพฤติกรรมของบุคคลให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมา ดังนั้น สถาบันครอบครัว ตลอดจนมหาวิทยาลัยควรให้ความสำคัญกับการสนับสนุน ทั้งร่างกาย แรงใจ ความรู้ แก่นักศึกษา เพื่อให้เกิดแนวคิดเกี่ยวกับธุรกิจ และเกิดความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

1. การวิจัยครั้งนี้ ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นักศึกษาบริหารธุรกิจระหว่างมหาวิทยาลัยในต่างจังหวัดกับนักศึกษาของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร
2. การวิจัยครั้งนี้ ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตั้งใจในการเป็นผู้ประกอบการ นักศึกษาระหว่างนักศึกษาทางด้านบริหารธุรกิจและวิศวกรรมศาสตร์เพื่อศึกษาความแตกต่างของทั้งสองกลุ่มนี้

เอกสารอ้างอิง

- กองทะเบียนและประมวลผล มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตหาดใหญ่. (2562). สถิตินักศึกษา Online มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์: PSU. สืบค้นเมื่อ 16 กุมภาพันธ์ 2563, สืบค้นจาก <https://reg.psu.ac.th/StatStudentHatYai/index.aspx>
- ธนกร ลิ้มศรีณย์ บุษยา วงษ์สวัสดิกุล อธิมา ปิยะศิริศิลป์ และอังคณา แนวจำปา. (2561). ความพร้อมของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาต่อการเป็นผู้ประกอบการ. *วารสารกรุงเทพภาคใต้*, 4(2), 27-45.
- ธาดาธิเบศร์ ภูทอง และสวมน ศิริกันต์. (2562). อิทธิพลของการสนับสนุนทางสังคม สนับสนุนทางด้านการศึกษา และความเชื่อมั่นในตนเองต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการธุรกิจบริการ และที่พักรุ่นเยาว์ของกลุ่มวัยรุ่นเจนเนอเรชั่นซี. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 12(4), 799-830.
- พรทิพย์ ม่วงมี ดุษฎี โยเหลา และภิญญาพันธ์ ร่วมชาติ. (2555). ปัจจัยทางจิตและสังคมที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. *วารสารพฤติกรรมศาสตร์เพื่อการพัฒนา*. 4(1), 74-82.

- พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และดรณิกร สุป็นดี. (2561). ทูทางจิตวิทยาด้ำนบวคและแนวโน้มของการชอบความเส้ียงที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการรุ่นใหม่: การตรวจสอบทัศนคติต่อการเป็นผู้ประกอบการเป็นตัวแปรคั่นกลาง. *การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 2* (หน้า 528-536). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- พิมพิกา พูลสวัสดิ์ และวิษณุพงษ์ โพธิพิรุฬห์. (2562). อิทธิพลของปัจจัยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผนที่มีต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัย. *วารสารบริหารธุรกิจ ศรีนครินทร์วิโรฒิ*, 10(2), 50-61.
- มารยาท โยทองยศ และทรงวาด สุขเมืองมา. (2559). ศักยภาพการเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษามหาวิทยาลัยไทย. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 11(3), 255-274.
- สุชาติ ไตรภพสกุล. (2558). อิทธิพลของปัจจัยแรงจูงใจต่อการเป็นผู้ประกอบการที่มีต่อการเติบโตและความมั่งหวังที่จะเติบโตของธุรกิจ: กรณีศึกษาประเทศไทย. *วารสารสุทธิปริทัศน์*, 29(90), 75-93
- อนงค์ รุ่งสุข. (2559). ปัจจัยที่มีผลต่อความตั้งใจที่จะเป็นผู้ประกอบการของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์. งานนิพนธ์การศึกษาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, คณะบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยราชวมงคลรัตนโกสินทร์.
- Ajzen, I. (1991). The theory of planned behavior. *Organizational Behavior and Human Decision Processes*, 50(2), 179-211.
- Awang, A., Amran, S., Md Nor, M., Ibrahim, I, & Razali, M. (2016). Individual entrepreneurial orientation impact on entrepreneurial intention: intervening effect of PBC and subjective norm. *Journal of Entrepreneurship Business and Economics*, 4(2), 94-129.
- Bolton, D.L., & Lane, M.D. (2011). Individual entrepreneurial orientation: Development of a measurement instrument. *Education + Training*, 54(2/3), 213-233.
- Chin, W.W. (1998). The partial least squares approach for structural equation modeling. In G. A. Marcoulides (Ed.). *Modern Methods for Business Research*. 295-336. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates Publishers.
- Cohen, J. (1988). *Statistical power analysis for the behavioral sciences*. Hillsdale, NJ: Erlbaum.
- Hair, J.F., Hult, G. T. M., Ringle, C. M., & Sarstedt, M. (2017). *A primer on partial least squares structural equation modeling (PLS-SEM)*. Thousand Oaks: Sage.
- Hair, J.F., Sarstedt, M., Hopkins, L., & Kuppelwieser, V. G. (2014). Partial least squares structural equation modeling (PLS-SEM): An emerging tool in business research. *European Business Review*, 26(2), 106-121.

- Henseler, J., Ringle, C.M., & Sarstedt, M. (2012). Using partial least squares path modeling in international advertising research: basic concepts and recent issues. In Okazaki, S. (Ed.). *Handbook of Research in International Advertising*. Edward Elgar Publishing.
- Hulland, J. (1999). Use of partial least squares (PLS) in strategic management research: a review of four recent studies, *20*(2), 195-204.
- Johnson, B.R. (1990). Toward a multidimensional model of entrepreneurship: The case of achievement motivation and the entrepreneur. *Entrepreneurship Theory and Practice*, *14*(3), 39-54.
- Krejcie, R.V., & Morgan, D. W. (1970). Determining Sample Size for Research Activities. *Educational and Psychological Measurement*, *30*(3), 607-610.
- Sahoo, S., & Panda, R.K. (2019). Exploring entrepreneurial orientation and intentions among technical university students: Role of contextual antecedents. *Education + Training*, *61*(6), 718-736.
- Souitaris, V., Zerbini, S., & Al-Laham, A. (2007). Do entrepreneurship programmes raise entrepreneurial intention of science? The effect of learning, inspiration and resources. *Journal of Business Venturing*, *22*(4), 566-591.
- Wu, S., & Wu, L. (2008). The impact of higher education on entrepreneurial intentions of university students in China. *Journal of Small Business and Enterprise Development*, *15*(4), 752-774.

Translated Thai References

- Limsaran, T., Wongchavalitkul, B., Piyasirisilp, T., & Naewjumpa, A. (2018). The readiness of university students toward entrepreneurs. *Southeast Bangkok Journal*, *4*(2), 27-45. (in Thai)
- Moungmee, P., Yoelao, D., & Roamchart, P. (2012). Psycho-social factors associated with entrepreneurial intention of the fourth year Thammasat university students. *Journal of Behavioral Science for Development*, *4*(1), 74-82. (in Thai)
- Phuthong, T., & Sirikan, S. (2019). Influences of social support, educational support and self-confidence on young service and lodging business entrepreneurial intention of generation z. *Veridian E-Journal*, *12*(4), 799-830. (in Thai)
- Poolsawat, P., & Potipiroon, W. (2019). The influence of factors pertaining to theory of planned behavior on Phuket Rajabhat university undergraduate students' entrepreneurial intentions. *Srinakharinwirot Business Journal*, *10*(2), 50-61. (in Thai)

- Poolsawat, P., & Supunti, D. (2018). The effect of positive psychological capital and risk-taking propensity on entrepreneurial intention of new entrepreneurs: Examining attitude towards entrepreneurship as a mediator. *In Graduate school conference 2018* (p. 528-536). Bangkok: Suan Sunandha Rajabhat University. (in Thai)
- Registrar's Division Prince of Songkla University: Hatyai campus. (2019). *Student statistics online Prince of Songkla University: PSU*. Retrieved February ,16 2020, from <https://reg.psu.ac.th/StatStudentHatYai/index.aspx>. (in Thai)
- Rungsuk, A. (2016). *Determinants affecting the intension to become entrepreneur of student faculty of business administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin*. Master of Business Administration Program, Faculty of Business Administration, Rajamangala University of Technology Rattanakosin. (in Thai)
- Tripopsakul, S. (2015). The study of entrepreneurship motivation on business growth and business growth expectation: A case study of Thailand. *Suthiparithat Journal*, 29(90), 75-93. (in Thai)
- Yotongyos, M., & Sukmaungma, S. (2016). Factors affecting entrepreneurial intention of undergraduate students: A case study of Bangkok university. *Suthiparithat Journal*, 11(3), 255-274. (in Thai)